

enkelte Byer hver faa en Betjent mindre end efter Forslaget, men de større Byer ville faa betydelig flere, saa at Styrken for Købstædernes og Handelspladsernes Vedkommende i alt vil blive forøget med lidt over 60 Betjente. (Til Sammenligning skal anføres, at Politistyrken i Kjøbenhavn den 31. December 1901 udgjorde 682 Mand, inkl. 45 saakaldte overtallige Betjente, altsaa 1 for hver 600 Indbyggere).

Den for Landet foreslaaede Politistyrke af 1 Betjent for hver 5,000 Indbyggere, maa ligeledes anses utilstrækkelig for de Politikredses Vedkommende, der grænse umiddelbart op til større Byer. Det turde være almindelig bekendt, at de daarlige Elementer fra saadanne større Byer i stedse stigende Grad vagabonderer i disses Omegn, hvor de ikke nøjes med at gaa om og betle, men hyppig begaa Voldsgerninger, Tyveri og andre Forbrydelser. Det maa derfor anses nødvendigt i disse Jurisdiktioner at forøge den foreslaaede Politistyrke, og Udvalget har ment, at den ikke bør være mindre end i Købstæderne. Af Hensyn til Udgiften har man da forment, at man mulig i de fjernere liggende Landkredse, hvor der i Almindelighed er mere fredelige Forhold, kan nøjes med en ringere Styrke.

I Henhold til det anførte stilles derfor Ændringsforslaget under Nr. 54.

For saa vidt det i samme Paragrafs 3die Stykke er bestemt, at Politibetjentenes Antal ikke kan forøges i det nærmere angivne Tidsrum af 5 Aar, anser Udvalget det rettest, at denne Bestemmelse udgaar, idet der kan indtræde Forhold, som gør det aldeles nødvendigt for Justitsministeren at forøge Politistyrken. Herom stilles Ændringsforslaget Nr. 55.

Endelig har man af Hensyn til, at det under den ny Ordning vil være af ikke ringe Betydning at kunne faa uddannet et dygtigt Korps af Opdagelsesbetjente, anset det hensigtsmæssigt at give Justitsministeren en udtrykkelig Bemyndigelse til at fastsætte, at der af den samlede Styrke skal ansættes et vist Antal, som er i Besiddelse af saadanne Egenskaber, der kræ-

ves for at kunne fungere som Opdagelsesbetjente, og som i det hele viser sig særlig egnet til denne Tjeneste, i denne Stilling. Deres Virksomhed bør derhos ikke indskrænkes til den Jurisdiktion, hvor de have Bopæl. Et hertil sigtende Ændringsforslag er stillet under Nr. 56.

Til § 95 er der under Nr. 58 af Udvalget stillet Ændringsforslag dels sigtende til at udstrække Adgangen til at procedere i første Instans for den Landsret, under hvilken Underretssagføreren hører, til alle dem, der ved Lovens Ikrafttræden have Beskikkelse som saadan, uden Hensyn til hvortlængde forud de have været i faktisk Virksomhed i denne Egenskab, dels sigtende til for dem, der efter den nugældende Ret have Adgang til at blive Sagførere ved Underretterne, at bevare Adgangen hertil, idet Udvalget mener, at der ellers begaas en Uret imod dem, og at man hellere end at have Udseende heraf maa vise den størst mulige Lemfældighed ved Overgangen fra den nuværende til den ny Retspleje.

Til § 100 er der under Nr. 60 stillet et Ændringsforslag, idet Udvalget anser det rettest fra Kommissionsforslaget at optage den Bestemmelse, at ingen Sagfører samtidig maa have Kontor i flere Underretskredse.

Til § 105 er der først stillet et Ændringsforslag under Nr. 64, da Udvalget mener, at der for at stille de nuværende Overretssagførere lige med Landsretssagførere ikke er nogen Grund til at forlange, at de jevnlig have givet Møde for de nuværende Overretter, hvor Procesmaaden er saa forskellig fra den, der skal indføres ved Landsretterne, at større eller mindre Øvelse i Procedure for de nuværende Overretter ikke kan være af Betydning.

Dernæst er der under Nr. 65 stillet Ændringsforslag om, at de offentlige og beneficerede Sager ikke skulle kunne fratages de Sagførere, der have dem, uden at der først om deres Forhold foreligger Erklæring fra vedkommende Ret, da det at blive erklæret for uskikket til at føre disse